

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals **Cuba** y **Puerto-Rico** 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

CRÓNICA RELIGIOSA

EM passat una Senmana santa que formarà época en los anys eclesiástichs. Ab unas quantas senmanas per l' istil, fins los incréduls més empedernits haurán de regoneixe y confessar que la religió té alguna cosa de gran y de consoladora que dona materia més que suficient per omplir una dotzena de romansos de cego y fer guanyar la vida als infelissos que no hi veuen.

¡Oh! Jo juro que per la mèva part, avants de fer certas brometas ab capellans, los demanaré de primer pèl que pugui succehir que 'm confessin y m' extremaunihin. Y de las sèvas mans... à la gloria.

Desde que messen Galeote va plantarse davant del bisbe de Madrit refrendantli 'l passaport per l' altre barri ab tres cops de revólver, sembla talment que 'ls

capellans s' hajan posat d' acort per seguir tant notable exemple.

Y ab quin afany se fan la competencial Y com procuran que l' atenció del sigle, distreta en assumptos profans y perniciosos, se fixi únicament en las cosas eclesiásticas!

Perque à mi que no m' ho digan, ni ab l' assassinat del bisbe, ni ab altrás moltas cosas que han succehit y que han de ser objecte de la present crónica, jo, que interpreto sempre piadosament totas las cosas de la gent d' iglesia, hi veig no més que 'l noble afany del reclám, per atreure l' atenció de las pobras anime-tas extraviadas.

Tal hi ha que viu distret é indiferent, y al sentir un tiro de revólver y al veure à un bisbe tambalejarse y caure à terra tant llarch com Dèu l' ha fet, exclamarà:

—Alto: desenganyémnos de una vegada: no hi ha res al mon tant distret com la religió: en cap teatro 's fan dramas tant plens d' emoció com per las iglesias.

Per lo tant jo vull redimirme de las moltas excomu-nions que pesan sobre LA CAMPANA DE GRACIA, coope-rant à la propaganda activa de las cosas bonas que ha fet la gent sacerdotal durant la present senmana santa.

Atenció: A Menorca hi ha un canonge que un dia va insultar al bisbe y per desacato va condemnarlo 'l tribunal à tres anys de presiri.

Y aqui tenen una víctima del reclám eclesiástich.

Pero vels' hi aqui que ningú 's recordava ja d' aquesta feta y 'l sacrifici havia resultat estéril ó à lo me-nos aixis ho va créure 'l bon canonge, quan li passa per la barretina ferne una de grossa, que cridés l' atenció, y ja 'l tenen buscant la manera d' escabotar al bisbe.

La cosa va descubrirse à temps, y 'l bisbe de Me-norca, que deu ser un egoista de primera, va esca-parse de anar à fer companyia al bisbe de Madrit.

Pero de totas maneres lo canonge podrà dir: —Jo hi fet tot lo que hi pogut; la bona intenció ja hi era.

De Menorca à Huesca.

Y aqui veurán com per tot arreu la noble emulació 's desperta y batalla, moguda pèl mateix objecte de cridar l' atenció dels indiferents y despertar als adormits.

En un dels pobles de la provincia de Huesca hi ha- via un rector que la tenia jurada al mestre d' estudi. Mediavan entre 'ls dos antigas diferencias sobre no se quinas qüestions, quan un dia que 'l mestre passava tranquilament pèl carrer, sense pensar res de mal, ¡plam! surt un tiro d' una finestra de la rectoria y 'l deixa mal ferit.

Si en lloch d' un mestre d' estudi arriba à ser un bisbe, hi deixa la mitra.

¿.....?

Veyam; lo sacerdot pot tornarse clau, si li plau, ó bè tal vegada 'l clau si li convè es sacerdot?

(Si algú sab la solució que calli: aixó es lo milló.)

Tal vegada 'l mestre d' estudi era un impio, un materialista, un aleo, y está clar, lo rector va deixarli temps de reconciliar-se.

De totes maneres, ningú 'm negarà qu' es una cosa molt original aquesta de cassar feligresos al aguayt.

A la qüenta no n' hi havia prou á Madrid ab la mort del bisbe; era necessari preparar-ne un' altra que fés molt estrèpit.

Y per estrèpit res com un petardo.
Un petardo ficat dintre d' un gran ciri, que cremava davant del monument de la iglesia de Sant Lluís, va estallar com una canonada, va apagar totes las llums del temple, va destruir una part del monument, va escroscissar la volta y la cornisa de la iglesia, y 's creu que á un metje que vetllava 'l monument, la broma del petardo li costarà la vista.

Pero, en cambi, li quedarán los ulls de la fé are més oberts que may.

Ja ho veuhem: los procediments nihilistas ficats á l' iglesia.

¿Qué més volen per distréure's?

Per distréure's, realment, res com aquell predicador de San Plácido (Madrid) que parlant de Jesucrist, aquesta semana santa, deya textualment:

«El que *casí* podríamos llamar Dios.»

O com aquell altre de Málaga, que després de passar part de la nit fulminant censuras contra 'ls masons y 'ls libre-pensadors, va acabar dihent:

«Los pobres tenen dret de pendre en las arcas dels rics tot lo que 'ls fassa falta.»

Declaració que avuy ha passat de moda fins entre 'ls socialistas més caps-calents; pero que un ministre de Déu acull y propaga, perque 'ls feligresos s' entretingan fent càlculs sobre las missas y 'ls oficis que podrien fer-se dir apoderantse de una part de la fortuna de 'n Rotschildt.

Va dir-se ademès que á la parroquia de Sant Joseph (Madrid) un lladre volia pendre un candelero del monument, y que tractant un sagrament d' evitarho, 'l lladre li havia donat una punyalada.

Aixó després va desmentir-se. Aquesta brometa la deixan sens dupte per un altre día.

Lo que si es cert y positiu es que á Zamora, 'l diumenje de Rams, va haverhi una disputa dintre de la iglesia mateix entre dos cosins, sobre á quin dels dos havia dat millor ram de lloer lo rector de la parroquia.

Un dels cosins, sens dupte per convece al altre, va tréure's un gabinet de matar tocinos y va enfornarli dintre de las entranyas.

Com més cosins més endins.

¿Eh, quin final de drama?

Aquí podría acabar; pero 'm quedan alguns apuntes. De tots ells ne preneh un que 'm servirà per posar punt final á la present crónica religiosa.

Se tracta de un hermano de Manresa que, segons conta *La Publicidad*, va estuprar brutalment á una nena de vuit anys dintre de la mateixa cova de Sant Ignaci.

Aquest hermano, sens dupte havia passat una gran part de la Quaeresma entregat á la penitencia y meditant sobre las carinyosas paraulas del Evangelí: «Deixéu que las criaturas vingan á mi.»

Y ell, en l' afany de aixamplar lo que diu l' Evangelista, devia créure convenient anyadirhi un nou versicul.

Y unint la práctica á la paraula, are dirá:

«Deixéu que las criaturas vingan á mi.»

«Que jo las estupraré.»

Ja ho veuhem.

Si ab tots aquests bons exemples no cobra nova forsa l' esperit religiós, haurém de confessar ab tristesa que 'l mon está perdut y que prompte será necessari ferlo cridar pèl Nunci.

Encare que siga pèl Nunci de S. S.

P. K.

n Martínez Campos y en Pavia, han celebrat una entrevista, perque diu que l' héroe del garrofer no dorm ni sossega desde que 'ls demócratas barcelonins van rebre ab tant entusiasme á n' en Salmeron y n' en Figuerola.

Y 's tem no sè qué per l' istiu. Perque si ara sua d' angunia ¿cóm no suará en nóm de Déu, en l' época de las calors fortas?

Resultat de l' entrevista:

—Miri, Pavia, va dir en Martínez: deixi per mi la capitania general de Madrid y vosté vágissen á Catalunya.

—Home ¿vol dir? va respondre en Pavia. ¿Qué no sería millor que se 'n hi anés vosté á Catalunya? Ho dich perque jo aquí á Madrid hi estich molt bé, y en quant á lo que puga succehir, jo 'm basto y sobro per contenirho.

—Miri, que potser se fa ilusions, somia truytas.

—Fugi, home, fugi.... per moltas que me 'n fassa, may me 'n faré tantas com vosté, somia garrofas.

Y va armarse tal gatzara y una tal mari-morena, que van girarse l' esquena sense mirar-se la cara.

Ja ho veuhem: l' única carta que li quedava á la monarquia era 'l dos d' espasa.

Y are fins las espasas de aquest dos han acabat per contrapuntarse.

En un dels últims consells de ministres, presidit per la reyna, 'l ministre de Ultramar, Sr. Gamazo, va fer veure 'l gran perill que corra la monarquia si continua consentintse als republicans la propaganda pacífica y legal de las sèvas ideas.

Y diuhem que la reyna estava groga y molt escitada. Sembla mentida que una persona com en Gamazo no sàpiga guardar las degudas consideracions á una dona embarassada.

Al fi estará de Déu que tothom treballi per la República: los uns ab la sèva propaganda legal y pacífica y 'ls altres ab las sèvas alarmas.

Apenas ha mort lo bisbe de Madrid, han sortit doscents pretendents á disputarse aquella mitra.

Y aixó que 'l bisbe va morir assassinat; pero ¿qué hi farém! La mitra de Madrid, bèn administrada, dona de 27 á 30 mil duros l' any y avuy, fins entre 'l clero, tenen més prestigi 'ls bitllets de banch que las butllas, las dobles de cinch duros que las medallas de Lourdes.

Per *saineteros* los politichs de Madrid.

En Cánovas y en Martos van trobar-se, van parlar-se y 's van entendre.

Entre 'l mónstruo y 'l barba-mech, va entaularse 'l següent diálech:

—Bueno, suposém que 'l nombrém president del Congrés ¿qué es lo que farà vosté, D. Cristino?

—¿Qu' es lo que farà, D. Anton? Tot lo que vosté vulga.

—¿Si s' alsa un republicà?...

—Ya agafaré la campana.

—¿Si parla de la República?...

—Campanillasso.

—¿Si retrueu las promesas que vostés tenen fetas als liberals?...

—Campanillasso.

—Escolti, ¿y si li tira en cara que vosté temps darrera era republicà?

—Jo li tiraré la campana entre cap y coll.

—Magnífich: conti ab lo mèu vot.

—Donchs miri, vosté pot contá ab mi pèl día que manin.

Avants D. Cristino deya que hi havia una honesta distancia que 'l separava de la monarquia.

Avuy pot dir en cambi que hi ha una distancia deshonesta que l' aproxima als conservadors.

Quan los conservadors se barallan no 's planyen per tendres ni per xacrosos.

L' altre día 'l *Mono-Tort* las empresia contra 'l venerable D. Joan Mañé y atribuhia 'l sèu carácter agre y atrabiliari ¿á qui dirian?

«A la malaltia cruel y crónica que desde tant de temps sembla que li tèn entreoberta la porta del altre món.»

Res, que no li falta més que una petita empenta, cloure la fossa y ballarhi á sobre.

Expressament varem deixar de parlar en l' últim número del estreno en lo Teatro de Novedats de la pessa *Gos y gat* deguda á la ploma sempre fácil y xispejant de nostre company de glórias y fatigas C. Gumá. Pero avuy que 'l públich l' ha rebuda més que bè y l' aplaudeix més y més á cada nova representació, avuy que tèn un éxit de riallas continuas, hém de consignar l' alegría ab que veyém que 'l nostre company trepitja l' escena ab l' experiència y l' aplom de un veterano. Rebi la nostra enhorabona per aquesta brillant producció y per las que vindrán darrera.

¡Ah! me 'n descuidava: l' obra ha sigut impresa en lo meteix tamany que las otras del autor, y 's vén á quatre ralets en la llibreria de 'n Lopez.

Al capellá Galeote, trobantse ja en la presó, un desconegut va enviarli un bitllet de 100 pessetas y ell va demanar que 'l posessin en mans de la sèva majordona.

Está molt possat en regla.

Lo bon casat ha de pensá ab la dona; lo pare capellá ab la majordona.

Al últim se li ha vist la pinta, al últim s' ha arribat á comprendre 'l motiu de que 'ls conservadors hajan tret per Barcelona més diputats y més senadors que 'ls fusionistas, ab tot y governar en Sagasta.

Eran deu, entre uns y altres los que havian d' elegirse y dels deu hi ha cinch canovistas caracterisats, dos mitjos conservadors y sols tres fusionistas.

Lo triunfo de tants conservadors ha tingut al últim la deguda recompensa.

A pesar de que en l' elecció de Senadors hi havia un gran número de compromissaris conservadors, don Francisco va tenir més vots que ningú.

Aixís li pagan los canovistas los sèus serveys.

Ell los hi dona senadors y diputats; los canovistas li donan vots, fins, á colocalo en lo primer puesto dels elegits.

Favor per favor, pasteleg per pasteleg.

¡Oh Fivaller de pega!

¿Qué s' ha fet lo liberalisme del antich partit progressista, enemich dels madurs, com, ho es lo gat de la rata?

¡Y en Sagasta sostén encare al home de las patillas, en contra dels antichs, dels conseqüents correliogonaris!

¡Déu mèu, quantas manganillas darrera de unas patillas.

Quina conducta més rara per podè aguantá una vara!

CARTAS DE FORA.—¿Es cert que 'l rector de un cert poble del archiprestazgo de Granollers al anarlo á trobar una noya ab l' intent de participarli que volia casarse ab un sèu parent, vá dirli que 'l casament li costaria 20 duros?—¿Es cert que després va dirli que 's fiqués al sèu lit y qu' ell li donaria instruccions de matrimoni? ¿Es cert que la noya va oposarshi resoltament, y que 'l rector llavors va dirli que si contava lo que havia passat, del casament n' hi faria pagar 60 duros? ¿Es cert, finalment, que la noya explica aquest fet á tothom del poble que vol escoltaria? ¿Qui es aquest rector?

Lo rector de Mollet lo dia de Rams digné que no benehiria sinó las palmas dels sèus, en vista de lo qual moltas donas ficavan lo ram de lloer dintre de la pica de l' aygua beneyta.

Lo rector de Hostafranchs ha organiat un centro anomenat angelech. Y perque comprenghin quina mena de angelets son los que organisa aquest rector, bastará dirlos que passan la major part de las festas disparant piulas y petardos y acostumantse á la farúm de la pólvora. ¿Eh qué tal? ¿Qué 'ls semblan aquets ángels bufadors?

Y aném are al rector de Riu-de-cols (Tarragona) que predica contra 'ls comedians, los hi priva de fer funció 'l diumenje de Passió y 'ls impedeix de assistir á la professió del Divendres sant ab una petita xaranga, contractada per la confraria de la sanch. Jo ja ho veig. ¿Qui es ton enemich? Lo del teu ofici. Y comediant per comediant, ja n' hi ha prou á Riu-de-cols ab lo rector.

¡PATRIA!

POESIA QUE PÈL MAL ESTAT DE LAS COMUNICACIONES NO HA ARRIBAT Á TEMPS ALS JOCS FLORALS D' ENGUANY.

Patria, patria idolatrada ¡quina llástima que fas! Avants tant gran, tant extensa ¡y ara apenas tens dos pams! Avants tant ferma y tant forte ¡y ara ni 't pots aguantar! Avants fent la pó á tot bitxo ¡y ara arronsada en lo cau! Pobra patria, pobra patria, ¡quin modo de recular!

Ja han passat aquellas épocas en que darrera 'ls alarbs corrias com un dimontri per aquestos andurrials, ab lo pendó en la má esquerra y la espasa á l' altra má, ab la fé dintre del ánima y l' ardor dintre del cap: ja s' han fos aquells grans dias en que aparellavas naus que passejavan ta ensenya per tots los confins del mar, fentse fer la barretada pèls més altius navegants y dictant las tèvas ordres sense deixar replicar.

D' aquella immensa grandesa ni una engruna n' ha quedat: tas banderas viroladas han anat per fi á parar al armari d' un drapayre que aviat las vendrá als Encants;

tas espasas punxagudas
no tenen punxa ni tall
y están totas rovelladas,
entre la pols y humitat,
esperant que algú las compri
per llogarías, si vé a má,
a aquestos que fan comedia
en teatros d' aficionats;
y tas naus, terror del moros
y hasta de gent més com cal,
reposan allá a la Riba
sense sapigué hont anar,
desfentse a micas y a trossos
que 'ls peixos se van menjant.

Del teu nom, que en altrás épocas
feya sortir cabells blanchs
si 'l pronunciavan ab gracia,
avuy ja ningú 'n fa cas,
y en lloch de causar feresa,
serveix sols per bromejar
y fè epigramas y quèntos
que no tenen peus ni cap.
Dels teus héroes, dels Jaumes,
dels Peres, no n' ha quedat
més que 'l nom, que avuy fins l' usan
los més humils menestrais,
que 's diuhen Pere ó be Jaume,
com podrian dirse Pau,
ó Gayetano, ó Cristófol,
ó Ramon, ó Andréu ó Blay.

En lloch d' aquells grans patricis
que 's deyan Fivaller, hi ha
una mena de subjectes
que passen lo temps menjant,
combinant certs gatuperis
ó trampas electorals.
arrencant y plantant arbres,
fent y desfent empedrats,
parlant tres mesos del Parque
sense com vé ni com va,
projectant un matadero
que no 's veu may comensat
y marejant als seus súbdits
d' un modo piramidal.

¡Oh patria, patria adorada!
¡fins quán tindrà de durar
aquest somni incomprensible,
aquest silenci tant llarch?
¡No tens foch en tas miradas,
ni tens en tas venas sanch?
Y donchs, a veure ¡qué esperas?
Ja n' hi ha prou de reposar,
aixecat de la poltrona
y fès un punt dels teus, ¡au!

No vull que agafis l' espasa,
que ara aquí ja no hi ha alarbs;
pren solzament una escombra,
empúnnyala bé ab tas mans,
y sense escoltar caborias,
ni queixas, ni prechs, ni planys,
fes una bona escombrada
de tots aquets carcamals
que viuhen a costa teva,
y serás altre cop gran.

C. GUMÁ.

AS manifestacions republicanas que han
tingut efecte a Barcelona ab motiu
de la visita dels Srs. Salmerón y Fi-
guerola, han produhit a Madrit un
gran efecte.

Los monárquichs están assorats y no
saben per quin cantó girarse.

—Si continué a aixis, diuhen, lo partit republicà
anirà creixent y extenentse a favor de la propaganda
pacífica; y en cambi si adoptém certas midas repres-
sivas, exasperém a la fiera revolucionaria, y Déu sab lo
que succehirá.

Un consell a n' en Sagasta.

Ja que aixis com aixis está perdent lo temps y sense
fer res, qu' empunyí la guitarra y cantí:

Ni contigo ni sin ti
tienen mis penas remedio:
contigo porque me matas
y sin ti porque me muero.

Al duch de Sevilla ja l' han tret de las presons mili-
tars de San Francisco de Madrit: ja l' han trasladat al
castell de la Mola de Mahò.

Y bè, digali xori-so, digali sobressada.
Tot cou, tot pica.

Llegeixo en un telégrama:

«Se diu que S. M. la reina está més adelantada del
seu embràs de lo que 's creya.»

¡Més adelantada?

¡Ay señor! Al últim será més republicana que nos-
altres.

Ha mort a Enguera un demócrata anomenat Aparici
Sanchez, y al obrir lo testament se li ha trobat una

cláusula deixant 2.000 rals perque 's dongui un dinar
als pobres del poble 'l dia que 's proclamí la Repú-
blica.

Y are 'ls pobres d' Enguera
tinch entes que preparan la cullera.

En quant al ciudatá Aparici Sánchez, es més que se-
gur qu' encare que l' hajan dut al cementiri 'l borra-
rán de la llista dels electors.

Los morts que votan a la República son morts ilegals.

En Salamanca presenta la dimissió; la dimissió de 'n
Salamanca queda per espay de tres senmanas sobre de
la taula; en Salamanca, mentres tant esmorsa y dina y
fa discursos, fins que un dia la reina crida a n' en Sa-
lamanca; lo ministre de la Guerra declara que no pot
atmétreli la dimissió y en Salamanca torna a ocupar lo
cárrech que préviament desempenyava.

Y are si tot aixó no 'ls satisfá y desitjan saber alguna
cosa més, no 'ls diré més que una cosa: a saber a Sa-
lamanca.

¡Quin escándoll!

Los representants de las principals repúblicas ame-
ricanas residents en Paris van donar un banquet en
honor de 'n Ruiz Zorrilla.

Los monárquichs están indignats.

Pero no hi fá res: ja hi vindrán ells també a la Re-
pública, 'l dia que la forsa de las circunstancias la
proclami.

Després de tot es molt natural lo que ha succehit.

Entre Espanya y las repúblicas americanas s' hi ha
establert un pacte de fraternitat, y 'ls dignes repre-
sentants de aquestas, perque no s' esborri ¡qué fan?

Hi tiran zorrilla.

Sabém de un republicà, que tè demanat lo bitllet del
sorteig de Nadal d' aquest any, número 31.007, ab la
seguretat de treure la grossa.

Ja recordarán vostés que aquest número corresponent
al dels vots que va tenir en Pi y Margall per acumu-
lació.

Es una gran idea

Una gran idea per treure la grossa ¡me caso ab
Cristina!

En Camacho prepara nous plans de hisenda.
Tremoléu, contribuyents.

Los moments son angustiosos,
poséuvs al cap las mans:
per Camacho serán plans;
per vosaltres montanyosos.

El Barcelonés fent la rialleta del conill se burla dels
republicans per haver celebrat los tres actes públichs
en obsequi de 'n Salmeron y en Figuerola de la se-
güent manera:

Un banquet a la Palmera, local ahont van a ballarhi
las criadas.

Una vetllada al Teatro del Circo, qu' es la ruina de
totas las empresas.

Y un meeting en lo Circo Equestre ahont acostuman
lluhir sas gracias l' Antonet, en Raffin, en Tony Grice,
en Pierantoni y en Bebé.

¡Bien salero!

Deixant apart alló que resa l' Evangeli de que 'ls
humils serán exaltats, consti que 'ls fusionistas lo dia
que vulgan obsequiar a algun dels seus capitossos, en-
care triarán pitjor.

Perque ells no sabrán moure 's del Cassino de la
Plassa Real, que si no es un Saló de la Palmera, en
quant a ballarhi las criadas es un criadero de burots y
escumbriaires.

Que si no es un Teatro del Circo respecte a la ruina
de las empresas, es un Circul viciós que no se sab
moure may del mateix espectacle.

Y que si no tè clowns tant aixerits com en Tony
Grice y l' Antonet, conta ab payassos de la talla de 'n
Masvidal y en Rius y Taulet.

Los esquerrans quan acaban un discurs acostuman
a cridar ¡Viva la Reyna!

Efectes de la gana.

Ja veuran com si algun dia pujan al candellero cam-
biarán de viva.

En aquest cas cridarán: ¡Viva la Pepa!

El Siglo futuro, periódich de boyna y trabuch,
atribuix l' assassinat del bisbe de Madrit a las predi-
caciones dels liberals.

Nosaltres som més caritatius.

Nosaltres atribuim aquesta etzegallada del Siglo
futuro al xarello de las canadellas.

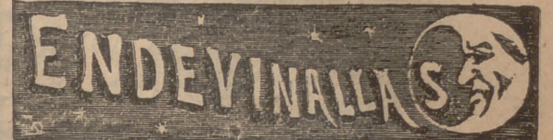

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Do-lo-res.
2. AGENTÍGRAFO.—Canso-Cansó.
3. CONVERSA.—Elisa.
4. ROMBO —

G
O R A
O C A T A
G R A V I N A
A T I L L A
A N A

5. GEROGLÍFICH.—Los xichs se fan grans.
Han endavinat totas cinch solucions, los ciudatans
J. Moret, y Pau de las Bitllas; 4 Sicuterat; 3 Angeleta y
Francisqueta y Pep Ribombori y 2 no més A. Pallejá.

XARADA.

La filla del hu-dos-tres
qu' ara viu a San Servasi,
va dirme que casi casi
dintre poch tindrà promés.
Y que quant promesa siga
un hu-dos nou plantará
puig aixis disfrutará
quant ab lo promés estiga.
Més ara que dos-tres tè
vol que d' ella molt se parli
ja qu' ara ningú vol darli
l' importancia que tingué.

V. CARLOS SERVOLE.

ANAGRAMA.

Pèl dia de Tot Juan
va morir l' amich Melció
d' una hemorragia en lo tot
tot de rebrer confessió.

A KIN-FO.

MUDANSA.

Deya l' amiga de 'n Pons
qu' es modista que molt val
que are es tot portá 's botons
grossos com una total

ANGELETA Y FRANCISQUETA.

TERS DE SÍLABAS.

... ..
... ..
... ..

Primera ratlla horisontal y vertical, un estat d' Eu-
ropa; segona, ciutat de Catalunya y tercera un estat d'
América.

TAPÉ PALAMOSÍ.

GEROGLÍFICH.

PRI
SIA
T
ich ich
I
IA

NAS LLARCH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Setmesó del Tivoli, F. F. y V., A. Pallejá, J. Moret,
Fontey, Eleaxar Coma, Ana Emilio y Francisco y Peret: Lo qu'
entia aquesta senmana no fá per casa.

Ciudadans Camilo Kleks, Carlos X., J. Terom y D. T. Gasmazo,
J. Staransa, Pepet d' Esplugas, Un tipo, J. Salvat y Angeleta y
Francisqueta: Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudada J. R y V.: L' articlet está molt bé—Joaquim Ayné y Re-
bell: En la poesia hi ha trossos bonichs; pero decau.—R. P. y S.:
Tampoch aquesta senmana ho ha ensogegat.—J. Pujol y Gil: Los
versos resultan molt vulgars.—J. E. Combró: De aquesta mena de
assumptos no podém parlarne.—Ciudadans Barrina, Granollers: Un
del Centro angélich, Barcelona y J. D. y M. M. Riu de Caisas: Que-
dan cumplerts los seus destjos

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ANDORRA ESPANYOLA.

Trabuchs, revólvers, pistolas,
disbarats á discreció,

tiros, motins, atropellos
y ¡viva la religió!